

KIRJE TOVEREILLE

(PUOLUEEN ENEMMISTÖN ÄÄNENKANNATAJAN
ILMESTYMISEN JOHDOSTA)

Hyvät toverit! Ulkomaisten bolshevikkien suppean piirin kokouksessa ratkaistiin tänään lopullisesti kysymys, joka on periaatteellisesti ratkaistu jo kauan sitten, kysymys puolueen säännöllisesti ilmestyvän äänenkannattajan perustamisesta, joka omistetaan enemmistön periaatteiden puolustamiselle ja kehittämiseksi taistelussa sitä organisatorista ja taktillista sekasortoa vastaan, jota vähemmistö on puolueessa aiheuttanut, ja niiden Venäjällä olevien järjestöjen myönteisen työn palvelemiseksi, joita vastaan vähemmistön asiamiesten taholta käydään nykyään niin hurjaa taistelua miltei koko Venäjällä, taistelua, joka hirveästi desorganisoi puoluetta näin tärkeällä historiallisella ajankohdalla, taistelua, jota käydään alusta loppuun asti mitä häikäilemättömillä kahtiajakamisen keinoilla ja menetelmillä, samalla kun kahtiajakaantumista tekopyhästi valitellaan niin sanotussa puolueen Pää-äänenkannattajassa. Me olemme tehneet kaikkemme, jotta taistelua käytäisiin puoluekantaista tietä, me olemme tammikuusta lähtien puolustaneet edustajakokouksen koollekutsumista ainoana arvokkaana puoluekantaisena ulospääsynä mahdottomasta tilanteesta. Nykyään on käynyt jo selvääkin selvemmäksi, että vähemmistön puolelle loikanneen Keskuskomitean miltei koko toiminta on omistettu raivokkaalle taistelulle edustajakokousta vastaan, että Neuvosto on ryhtynyt mitä mahdottomimpiin ja sallimattomimpiin vehkeilyihin edustajakokouksen lykkäämiseksi. Neuvosto yrittää panna suorastaan myttyyn edustajakokouksen koollekutsumisen: ken ei ole siitä vielä vakuuttunut lukemalla „Iskran” №№ 73—74 liitteistä sen viime päätöksiä, se näkee sen Orlovskin kirjoittamasta (äskettäin ilmestyneestä) kirjastamme: „Neuvosto puoluetta vastaan”¹¹⁹. Nykyään on käynyt selvääkin selvemmäksi, että liittymättä yhteen ja antamatta vastaiskua niin sanotuille keskukselimillemme enemmistö ei voi suojata asemiaan, suojata

puoluekantaisuutta sen taistelussa kerholaisuutta vastaan. Venäjän bolshevikit ovat asettaneet yhteenliittymisensä jo kauan sitten päiväjärjestykseen. Palauttakaa mieleenne se valtava myötätunto, minkä sai osakseen 22:n ohjelmallinen (puolueemme sisäisen taistelun ohjelman mielessä) päätöslauselma *; palauttakaa mieleenne Moskovan komitean painettuna julkaisema (lokakuu 1904) 19:n julkilausuma; ja vihdoin, miltei kaikille puolueen komiteoille on tunnettua, että aivan viime aikoina on pidetty ja osittain vielä pidetään useita enemmistökomiteoiden välisiä erillisiä konferensseja ¹²⁰, tehdään mitä tarmokkaimpia ja määrätietoisimpia yrityksiä enemmistökomiteoiden liittämiseksi lujasti yhteen vastaiskun antamiseksi Neuvostossa, Pää-äänenkannattajassa ja Keskuskomiteassa oleville riehaantuneille bonapartisteille.

Toivomme, että aivan lähitulevaisuudessa nämä yritykset (oikeamminkin nämä askeleet) saatetaan yleiseen tietoon, kun niiden tulokset tekevät mahdolliseksi puhua määritellysti siitä, mitä on jo saavutettu. Ilman erityistä kustantamoa enemmistön puolustautuminen on ollut tietysti aivan mahdotonta. Kuten jo ehkä puoluekirjallisuudestamme tiedättekin, uusi Keskuskomitea on suorastaan häätännyt meidän kirjasemme (vieläpä jo ladottujen kirjasten kansilehdetkin) puolueen kirjapainosta, muuttaen sen siten kerhokirjapainoksi, ja hylännyt ulkomaisen enemmistön ja venäläisten komiteoiden, esim. Riian komitean, suoranaiset ehdotukset enemmistön kirjallisuuden toimittamisesta Venäjälle. Puolueen yleisen mielipiteen väärentäminen on hahmottunut täysin selvästi uuden Keskuskomitean järjestelmällisenä taktiikkana. Oman kustantamon laajentamisen ja omien kuljetuskeinojen järjestämisen välttämättömyys on tullut meille kiertämättömäksi. Komiteat, jotka ovat katkaisseet toverilliset suhteensa Pää-äänenkannattajan toimitukseen (ks. Danin tunnustusta, jonka hän teki selostuksessa Genevessä syyskuun 2 p:nä 1904 pidetystä kokouksesta ¹²¹ — mielenkiintoinen kirjanen), eivät ole voineet eivätkä voi tulla toimeen ilman säännöllisesti ilmestyvää äänenkannattajaa. Puolue on ilman äänenkannattajaa, äänenkannattaja on ilman puoluetta! Tuo surullinen tilanne, jonka enemmistö totesi jo elokuussa, vei järkkymättä ainoaan ulospääsyyn — oman

* Ks. tätä osaa, ss. 441—449. *Toim.*

äänenkannattajan perustamiseen. Nuoret kirjallisuusvoimat, jotka ovat saapuneet ulkomaille tukemaan venäläisten työntekijäin enemmistön elintärkeää asiaa, vaativat, että niitä käytettäisiin. Myös monet Venäjällä olevat puoluekirjailijat vaativat tiukasti äänenkannattajaa. Perustaessamme sellaisen äänenkannattajan, todennäköisesti „Vperjod”-nimisen, me toimimme täydellisessä sopusoinnussa Venäjän bolshevikijoukon kanssa, täydellisessä sopusoinnussa puolue-taistelussa käyttäytymisemme kanssa. Me tartuimme tähän aseeseen sen jälkeen, kun olimme vuoden kuluessa kokeilleet kaikkia, kerrassaan kaikkia yksinkertaisempia, puolueelle säästeliäämpiä ja työväenliikkeen etuja paremmin vastaavia teitä. Me emme lainkaan hylkää taistelua edustajakokouksen puolesta, vaan haluamme päinvastoin laajentaa, yleistää ja tukea tuota taistelua, haluamme auttaa komiteoita ratkaisemaan niiden eteen nousseen edustajakokousta koskevan uuden kysymyksen Neuvoston ja Keskuskomitean sivu,— Neuvoston ja Keskuskomitean tahtoa vastaan,— kysymyksen, joka vaatii kaikinpuolista vakavaa käsittelyä. Me esiinnyimme avoimesti niiden katsomusten ja tehtävien nimessä, jotka on monissa kirjasissa jo kauan sitten selitetty koko puolueelle. Me taistelemme ja tulemme taistelemaan johdonmukaisen vallankumouksellisen suunnan puolesta sitä sekasortoa ja horjuntaa vastaan, jota ilmenee sekä organisatorisissa että taktillisissa kysymyksissä (ks. hirveän sotkuista uuden „Iskran” kirjettä puoluejärjestöille, joka on julkaistu vain puolueen jäsenille ja peitetty julkisuudelta ¹²²). Tiedotus uuden äänenkannattajan julkaisemisesta ilmestyy luultavasti viikon tai suunnilleen viikon kuluttua. Ensimmäinen numero noin 1—10 pnä tammikuuta uutta lukua. Toimituskollegioon tulevat osallistumaan kaikki tähän mennessä enemmistön keskuudesta nousseet kirjailijat (Rjadovoi, Galerka, Lenin, Orlovski, joka työskenteli säännöllisesti „Iskrassa” 46. numerosta 51. numeroon asti, jolloin sitä hoitivat Lenin ja Plehanov, ja lisäksi hyvin arvokkaita nuoria kirjailijavoimia). Käytännöllisen johtamisen ja monimutkaisen levitysasian, asiamieskunnan y.m., y.m. järjestämisen kollegio muodostetaan (ja osittain on jo muodostettu) ¹²³ sillä perustalla, että koko joukko venäläisiä komiteoita (Odessan, Jekaterinoslavin ja Nikolajevin komiteat, 4 kaukasialaista komiteaa ja muutamat pohjoiset komiteat, joista pian saatte seikkaperäiset tiedot)

välittömästi antavat määrättyjä tehtäviä määrätyille tovereille. Me käännyimme nyt kaikkien toverien puoleen pyytäen kaikkinaista tukea. Me tulemme hoitamaan äänenkannattajaa sillä ehdolla, että se tulee olemaan venäläisen liikkeen eikä missään tapauksessa ulkomaisen kerhon äänenkannattaja. Sitä varten on ennen kaikkea ja eniten tarpeen mitä tarmokkain „kirjallinen” tuki, oikeamminkin kirjallinen osallistuminen Venäjältä. Sanan „kirjallinen” alleviivaan ja panen sitaatteihin kiinnittääkseni heti huomiota sen erikoiseen ajatukseen ja varoittaakseni väärinkäsityksestä, joka on hyvin tavallinen ja asialle hirveän vahingollinen. Se on väärinkäsitystä, että muka nimenomaan kirjailijat ja vain kirjailijat (tämän sanan ammatillisessa mielessä) kykenevät osallistumaan menestyksellisesti äänenkannattajaan; päinvastoin, äänenkannattaja tulee olemaan elävä ja elinvoimainen silloin, kun viittä johtavaa ja vakituisesti kirjoittavaa kirjailijaa kohti on viisisataa ja viisituhatta eikirjailijatyöntekijää. Eräs vanhan „Iskran” puutteellisuuksista, josta pyrin sitä aina vapauttamaan (ja joka on kasvanut uudessa „Iskrassa” hirvittäviin mittoihin), oli heikko työ sen hyväksi Venäjältä käsin. Silloin me julkaisimme aina miltei poikkeuksetta kaiken Venäjältä lähetetyn aineiston. Todella elävän äänenkannattajan on julkaistava lähetetystä yksi kymmenesosa ja käytettävä muu informaatioon ja kirjailijoiden ohjaukseen. Asia vaatii, että meille kirjoittelisi mahdollisimman suuri määrä puolue työntekijöitä, kirjoittelisi nimenomaan tavallisessa mielessä eikä tämän sanan kirjallisessa mielessä.

Vieraantuneisuus Venäjästä ja kirotnun ulkomaisen suon henkeäahdistava ilmapiiri painavat täällä niin voimakkaasti, että ainoana pelastuksena on elävä yhteys Venäjään. Älkööt unohtako tätä ne, jotka ei vain sanoissa, vaan teoissa haluavat katsoa (ja haluavat *tehdä*) äänenkannattajamme koko „enemmistön” äänenkannattajaksi, venäläisten työntekijäin joukon äänenkannattajaksi. Jokainen, joka katsoo tämän äänenkannattajan omakseen ja joka käsittää sosialidemokraatin — puolueen jäsenen velvollisuudet, hylätköön kerta kaikkiaan porvarillisen tavan ajatella ja toimia siten, kuin on tapana tehdä legaalisten sanomalehtien suhteen: *heidän* asiansa on muka kirjoittaa, mutta meidän lukea. Sosialidemokraattisen lehden hyväksi on työskenneltävä kaikkien sosialidemokraattien. Me pyydämme kirjeenvaihtajiksemme

kaikkia ja erikoisesti työläisiä. Antakaamme työläisille laajempi mahdollisuus kirjoittaa lehtemme, kirjoittaa aivan kaikesta, kirjoittaa mahdollisimman paljon arkipäiväisestä elämästään, harrastuksistaan ja työstään — ilman tuota aineistoa sosialidemokraattinen äänenkannattaja tulee olemaan nollan arvoinen eikä se ansaitse sosialidemokraattisen lehden nimeä. Sitä paitsi me pyydämme kirjoittamaan *kirjeenvaihtoa* varten, ei lainkaan sanomalehtikirjeitä, s.o. ei painatusta varten, vaan toverillista kanssakäymistä varten toimituksen kanssa ja tietojen toimittamiseksi sille ei ainoastaan faktoista, tapahtumista, vaan myöskin mielialoista ja liikkeen arkipäiväisistä „ei-mielenkiintoisista”, tavallisista, totunnaisista puolista. Kun ette ole olleet ulkomailla, te ette voi kuvitellakaan, kuinka tarpeellisia ovat meille sellaiset kirjeet (ja konspiratiivista niissä ei ole kerrassaan mitään, ja sellaisen kirjeen kirjoittaminen ilman salakirjoitusta kerran viikossa, kaksi kertaa viikossa on todellakin täysin mahdollista jopa kuormitetuimmallekin henkilölle). Kirjoittakaa meille työläiskerhoissa käydyistä keskusteluista, noiden keskustelujen luonteesta, opintotilaisuuksien aiheista, työläisten tarpeista, propagandan ja agitaation tilasta, yhteyksistä yhteiskuntapiireihin, sotaväkeen ja nuorisoon, eniten kirjoittakaa työläisten tyytymättömyydestä meihin, sosialidemokraatteihin, työläisten kummasteluista, vaatimuksista, vastalauseista j.n.e. Asiain käytännöllisen järjestämisen tilaa koskevat kysymykset ovat nykyään erikoisen mielenkiintoisia, eikä ole muuta keinoa toimituksen tutustuttamiseksi noihin kysymyksiin kuin vilkas ei korrespondenttiluontoinen, vaan aivan toverillista laatua oleva kirjeenvaihto; ei tietenkään jokaisella ole kykyä ja halua kirjoittaa, mutta... älä sano: en mahda, vaan sano: en tahdo; kun vain halutaan, niin jokaisesta kerhosta, jokaisesta pienimmästäkin, toisarvoisimmastakin ryhmästä (toisarvoiset ovat usein erittäin mielenkiintoisia, sillä ne suorittavat toisinaan asiasta tärkeimmän, joskin näkymättömän osan) voidaan löytää aina yksi tai kaksi toveria, jotka voisivat kirjoittaa. Täällä olemme järjestäneet sihteeristön heti laajalle perustalle käyttäen hyväksi vanhan „Iskran” kokemusta, ja teitä pyydämme ottamaan huomioon, että *jokainen*, poikkeuksetta jokainen, joka ryhtyy asiaan kärsivällisesti ja tarmokkaasti, pääsee helposti siihen, että kaikki hänen kirjeensä tai yhdeksän kymmenesosaa niistä pääsevät

perille. Näin puhun vanhan „Iskran” 3-vuotisen kokemuksen perusteella, „Iskran”, jolla oli monia tällaisia kirjeenvaihtaja-ystäviä (jotka useinkaan eivät tunteneet ketään toimuksesta), jotka pitivät yllä mitä huolellisinta kirjeenvaihtoa. Poliisi on jo kauan sitten ollut aivan kykenemätön sieppaamaan ulkomaakirjeitä (niitä siepataan vain aivan satunnaisesti lähettäjän tavattoman huolimattomuuden vuoksi), ja vanhan „Iskran” saama aineisto saapui aina valtaosaltaan mitä tavallisinta tietä tavallisissa kirjeissä meidän osoitteillamme. Erikoisesti haluaisimme varoittaa siitä tavasta, että kirjeenvaihto keskitetään vain komiteaan ja vain sihteereille. Mikään ei ole vahingollisempaa kuin tuollainen monopoli. Niin välttämätöntä kuin on yhtenäisyys toiminnassa, päätöksessä, niin väärää se on yleisessä informaatiossa, kirjeenvaihdossa. Hyvin, hyvin usein on asia niin, että erikoisen mielenkiintoisia kirjeitä saadaan verrattain „sivullisilta” (komiteoista etäällä olevilta) henkilöiltä, jotka *raittimmin* havaitsivat paljon sellaista, mikä on liian tavallista ja minkä kokenut vanha työntekijä jättää huomaamatta. Saakoot nuoret työntekijät enemmän mahdollisuuksia kirjoittaa meille: sekä nuoriso, työntekijät, „keskuslaiset”, organisaattorit että pika- ja joukkokokousten tavalliset riviosallistajat.

Vain silloin ja vain tällaisen laajan kirjeenvaihdon kautta me voimme kaikki yhdessä tehdä lehdestämme *Venäjän työväenliikkeen* todellisen äänenkannattajan. Pyydämme hartaasti, että tämä kirje luettaisiin kaikissa ja kaikenlaisissa kokouksissa, kerhoissa, alaryhmissä y.m., y.m. mahdollisimman laajalti ja että meille kirjoitettaisiin, kuinka työläiset ottivat vastaan tämän kehoituksen. Ajatukseen työväen („kansantajuiseen”) ja yleisen — johtavan — intelligentin äänenkannattajan erottamisesta me suhtaudumme hyvin skeptillisesti: me haluaisimme, että sosialidemokraattinen sanomalehti olisi koko liikkeen äänenkannattajana, että työväen sanomalehti ja sosialidemokraattinen sanomalehti sulautuisivat samaksi äänenkannattajaksi. Onnistua se voi vain saadessaan mitä aktiivisinta kannatusta työväenluokalta.

Toveriterveisin *N. Lenin*

Kirjoitettu marraskuun 29
(joulukuun 12) pnä 1904

Julkaistu joulukuussa 1904
erillisenä lehtisenä

Julkaistaan
lehtisen tekstin mukaan